

HỒI 374

Hoán Nhân Đại Pháp

Từ Tử Lăng lấy cớ là đã có hẹn với Lôi Cửu Chỉ nên dừng lại chia tay ở ngoài Chu Tước môn. Nhưng thật sự thì gã đi gặp Hầu Hi Bạch, tính chuyện giúp “giả đại phu” Khấu Trọng chữa trị tuyệt chứng cho Trương Tiếp dư.

Trước tiên gã giả bộ đi dọc theo Chu Tước đại nhai dẫn đến khách sạn của Lôi Cửu Chỉ. Khi nhận thấy không có ai bám đuôi, chuẩn bị quay đi thì chợt thấy Lôi Cửu Chỉ vội vã chạy đến, kêu: “Mạc huynh, xin dừng bước!”

Từ Tử Lăng đợi Lôi Cửu Chỉ chạy đến bên cạnh rồi cùng quẹo vào một ngõ hẻm bên trái, đi về phía phường Tuyên Bình.

Lôi Cửu Chỉ hạ giọng: “Ta vốn đang thăm dò cho người ở trong Hoàng cung, chẳng ngờ lại gặp Khấu Trọng, may mà nhận ra được mặt nạ của gã. Chẳng hiểu tên tiểu tử này sao lại có thể biến thành đại phu, đến nội cung của Lý Uyên để trị bệnh cho phi tần của y trong khi chẳng biết chút gì về thuốc men cả. Hồi còn theo Lỗ sư phụ ta có may mắn học được lớp vỏ ngoài về y đạo, nếu không thì không biết giúp hấn qua cửa ải đó bằng cách nào đây.”

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Ta cũng đụng đầu hấn ở trong cung, lúc đó ta đang đi gặp Lý Thế Dân.”

Lôi Cửu Chỉ giật mình hỏi: “Người có bị y nhận ra không?”

Từ Tử Lăng cười khố: “Vẫn còn chưa biết, y có chuyện gấp không đến được. Ai! Cửa ải này so với việc trị bệnh của Khấu Trọng càng khó hơn.”

Lôi Cửu Chỉ dương dương đắc ý nói: “Tên tiểu tử Khấu Trọng đúng là tinh ranh, hấn từ xa ám chỉ cho ta là nương nương bị chứng hàn nhiệt. Ta đối với bệnh hàn nhiệt trước nay cũng đặc biệt lưu tâm, bảo đảm uống vào là khỏi ngay.”

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Bệnh của nàng ta nào phải chứng hàn nhiệt, mà là trúng độc mạn tính Phần Kinh tán của tên Dương Hư Ngạn. Chắc là để giúp Đồng Thực Ni loại bỏ một đối thủ lớn tranh giành ân sủng với nàng.”

Lôi Cửu Chỉ chấn động dừng bước, sắc mặt trở nên trắng bệch, run giọng nói: "Giả như trúng độc thì thật hồng bét. Ta đã ghi cho hần một vị là Đẳng trần hoa mà người trúng độc tuyệt đối không được dùng. Nếu không độc tính sẽ lan mạnh trong khí huyết, lúc đó thì tính mạng mỹ nhân sẽ ô hô."

Từ Tử Lăng giật mình kinh sợ, quyết đoán nói: "Đến chỗ Hầu Hi Bạch nói tiếp."

Gã liền đề khí phóng vút về phía trước, chẳng để ý gì đến người trên đường

oOo

Khấu Trọng cố ý ngồi xoay lưng lại với Khả Đạt Chí, mặt cúi xuống giấy bút mượn của tửu lâu, hít một hơi rồi hạ bút viết một loạt các phương thuốc nổi tiếng Đẳng trần hoa, sanh địa, hồng hoa, sài hồ, chích cam thảo, đan bì, hương phụ... từng chữ từng chữ rõ ràng bao gồm cả phân lượng chi tiết.

Thường Hà nhìn các phương thuốc quả nhiên thấy khác so với các đại phu bình thường, lòng tin cũng tăng lên nhưng vẫn chưa hết lo, hỏi: "Độc tính của chúng thế nào? Tiền sinh có nói vị thuốc chính phải hái ở tận Chung Nam sơn mà?"

Khấu Trọng không biết đối đáp cách nào, đang suy nghĩ tìm cách trả lời, chợt nghe thấy tiếng chân ổn định mạnh mẽ từ phía sau vắng đến, một giọng nói hơi ngọng nghịu cất lên: "Xin chào Thường tướng quân. Hôm nay không phải đi làm nhiệm vụ sao?"

Người đang đến chính là thanh niên cao thủ của Đột Quyết Khả Đạt Chí. Thường Hà đứng dậy kéo ghế mời y ngồi: "Khả huynh, mời ngồi!" Khả Đạt Chí thản nhiên ngồi xuống, mắt nhìn Khấu Trọng cười hỏi: "Đây có phải là vị Mạc thần y mới tới Trường An không?"

Khấu Trọng đã sớm thu liễm thần quang trong mắt, giả vờ như không biết cách giao tế, tay chân lỏng nga lỏng ngóng không biết để đâu, đáp: "Chính thị tiểu nhân, các hạ..." Thường Hà ngạc nhiên nói: "Tin tức của Khả huynh linh thông vô cùng."

Khả Đạt Chí vui vẻ đáp: "Chỉ vì tiểu đệ vừa gặp Thái tử Điện hạ mà thôi", rồi lại hướng sang Khấu Trọng nói: "Tiểu đệ Đông Đột Quyết Khả Đạt Chí, rất bội phục những người thân hoài kỳ kỹ, có chân tài thật học. Đợi Mạc tiền sinh trị bệnh cho nương nương xong, Khả Đạt Chí xin được chỉ dạy nhiều hơn." Nói xong mỉm cười rồi ly khai.

Khấu Trọng tuy ghét hẳn nói bóng gió, tiểu lý tàng đao, ám chỉ gã không có năng lực chữa lành bệnh của Trương Tiếp dư, nhưng cũng cảm kích y đã giải vây gã khỏi truy vấn của Thường Hà.

Thường Hà tiễn khách xong ngồi xuống, Khấu Trọng khẽ nói: "Ta còn cần xem xét thêm bớt các vị thuốc. Nhờ Thường gia trước tiên kêu người đi mua các loại thuốc này trước rồi chúng ta cùng nghiên cứu."

Thường Hà tự nghĩ mình làm sao đủ tư cách cùng gã nghiên cứu các phương thuốc, thuận miệng hỏi: "Có cần về phủ của tiểu đệ không?" Khấu Trọng lắc đầu nói: "Không cần! Ở đây khiến ta có cảm hứng mà suy nghĩ, không thể ly khai được."

Thật ra thì Lôi Cửu Chỉ có nhấn trên giấy rằng gã nên lưu lại đây, đợi y liên lạc với Từ Tử Lăng rồi tính.

Thường Hà làm sao biết được tâm ý chân chính của gã, chỉ đành đồng ý.

oOo

Hầu Hi Bạch lắng nghe đầu đuôi câu chuyện, tái mặt kêu thất thanh: "Hồng rồi! Ta chỉ biết cách chế luyện Phần Kinh Tán thế nào chứ không biết cách giải độc."

Lòng Từ Tử Lăng chợt chùng xuống, nói: "Nếu đã như vậy thì ta lập tức đi thông báo cho Khấu Trọng trốn đi, còn hơn là chữa bệnh gây chết người."

Lôi Cửu Chỉ gọi lại: "Từ từ đã! Tuy ta về y thuật chỉ biết chút đỉnh lớp vỏ ngoài, nhưng về phương diện giải độc thì cũng có khổ công nghiên cứu. Hầu huynh có thể nào nói cho ta biết cách chế tạo Phần Kinh tán không? Để ta tham khảo một phen, xem xem có chữa được không?"

Hầu Hi Bạch trầm ngâm: "Hai vị chủ dược của Phần Kinh tán chỉ là loại thuốc cực kỳ bình thường ở vùng đông nam duyên hải, chỉ xảo diệu ở quá trình luyện chế phức tạp và phương pháp chưng cất thêm bớt các loại thảo dược. Luyện làm sao nó thành không mùi không vị, khiến người ta khó phát giác, mà độc tố chủ dược lại tương xung tương khắc, khiến độc tính bị thay đổi khó lường."

Lôi Cửu Chỉ biến sắc, nói: "Chỉ mới nghe mà đã thấy độc dược này khó giải phi thường. Nói cho cùng thì hai vị chủ dược đó là gì vậy?"

Từ Tử Lăng đề nghị: “Có thể dùng nội gia chân khí ép độc tố theo kinh mạch ra ngoài không?”

Hầu Hi Bạch cúi đầu: “Đó chính là lý do tại sao gọi là Phần Kinh tán. Độc tố khi xâm nhập hòa vào máu huyết lưu chuyển trong kinh mạch. Nếu dùng nội gia chân khí của Phật Đạo lưỡng môn chính tông truyền vào thì chỉ làm cho độc tính gia tăng kịch liệt, càng phản tác dụng hơn.” Rồi gã chuyển hướng sang Lôi Cửu Chỉ nói: “Hai loại chủ dược chính là Đoạn trường thảo và Dương giác nữ. Ta đích mắt thấy Dương Hư Ngạn vun bón hai loại thực vật kịch độc này trong một trang viện, và còn thấy dấu vết hái lượ nên mới biết rằng hắn đang chế luyện Phần Kinh tán.”

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên: “Đó đúng là hai loại thảo dược cực độc, chỉ được đắp bên ngoài chứ không thể uống vào. Trúng độc vào sẽ lập tức mê sảng, bụng và cổ vô cùng đau đớn, miệng sùi bọt cho đến khi suy kiệt tử vong. Hầu huynh có thể nói sơ qua phương pháp chế luyện không?”

Hầu Hi Bạch liệt kê một hơi mười tám tên vị thuốc, tiếp đến giải thích quá trình luyện chế. Lôi Cửu Chỉ nghe xong đứng dậy nói: “Ta cần phải đích thân hỏi Khấu Trọng về tình trạng của Trương nương nương, nói không chừng có thể tìm ra được giải dược cho Phần Kinh tán độc tố.”

Nói xong hắn vội đi mất, để lại Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng lo lắng không yên.

oOo

Khấu Trọng ngồi tựa lan can đến phát mệt mỏi, nhưng Thường Hà thì vẫn chưa có biểu hiện phiền muộn gì.

Lúc ấy Khả Đạt Chí cũng đã ăn xong, vẫy chào tạm biệt rồi xuống lầu. Khấu Trọng trong lòng buồn bực muốn điên lên, chịu không nổi hỏi Thường Hà: “Người Đột Quyết không phải là hay cướp bóc tài sản cùng nữ nhân của bọn ta sao? Sao lại trở thành khách quý của Thái tử Điện hạ được?”

Thường Hà thở hắt ra một hơi, hạ giọng nói: “Mạc tiền sinh chó nói bậy và cũng đừng tùy tiện nói với ai chuyện này. Ai! Chuyện này nói ra dài dòng, nếu có cơ hội sẽ lại đàm luận cùng tiền sinh sau.”

Khấu Trọng nghe ngữ điệu của y thì biết trong lòng Thường Hà cũng bất mãn chuyện Lý Kiến Thành trọng dụng người Đột Quyết.

Người đi mua thuốc đã trở về, dâng bao thảo dược cho Thường Hà, còn Thường Hà lại đưa lại cho Khấu Trọng.

Đúng thời khắc gã không biết làm sao thì cứu tinh xuất hiện. Khấu Trọng lại dùng kế cũ chuồn đi, cáo lỗi rồi ra sau nhà mao xí gặp Lôi Cửu Chỉ. Khoảng hồi lâu sau quay lại, mặt mày hớn hờ vỗ vai Thường Hà nói: “Chúng ta đi.”

Thường Hà ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta vẫn chưa ăn, sao lại kêu đi là đi?”

Khấu Trọng lắc đầu: “Đầu óc ta vốn cổ quái, xả xong thì lại càng linh mẫn. Hiện tại chúng ta lập tức đến Tây thị mua cho đủ dược vật, sau đó trở về phủ của Thường tướng quân bắt đầu luyện thuốc. Bảo đảm có thể chữa lành quái bệnh của nương nương.”

Thường Hà hỏi: “Không cần phải đến Chung Nam sơn nữa sao?”

Khấu Trọng vặn ngược lại: “Đến Chung Nam sơn để thành tiên à? Đi nào!”

oOo

Hầu Hi Bạch chán nản ngả người trên ghế dựa, than rằng: “Nếu ta đoán không nhầm, nửa cuốn Ấn quyền đó luôn được Dương Hư Ngạn mang theo trên mình. Trừ phi chúng ta có thể theo dõi hẩn chặt chẽ, thừa lúc hẩn sơ sót thì tiểu đệ, Tử Lăng cùng Thiệu soái ba người bất ngờ tấn công giết chết hẩn, bằng không thì đừng mơ lấy được Ấn quyền.”

Tử Lăng nhướng mày hỏi: “Hầu huynh muốn giết Dương Hư Ngạn thì phải nhờ đến sự trợ giúp của hai kẻ ngoài như bọn ta, huynh không sợ lệnh sư nổi giận sao?” Hầu Hi Bạch cười khở: “Tại vì Tử Lăng không hiểu vì sao ta cần đoạt Ấn quyền gấp rồi. Nếu ta không tiên phát chế nhân thì khó có thể toàn mạng dưới tay Thạch sư phụ. Quy củ của Ma môn trong mắt người ngoài đều vốn dĩ tà ác mọi rợ mà. Vào năm mà tiểu đệ mười tám tuổi, Thạch sư phụ đã lập Ma môn chú thệ, rằng đến năm ta hai mươi tám tuổi mà không thể chống lại Hoa Giác thập nhị chi do ông ta toàn lực đánh ra thì chỉ còn con đường chết mà thôi. Ta năm nay

đã hai mươi sáu, thời gian cũng không còn nhiều, trước sau gì cũng chết thì ta còn có gì để ngại nữa." Từ Tử Lăng thấy bao nhiêu sự tà dị kỳ quỷ của Ma môn, giờ cũng chẳng lấy làm lạ nữa, nghe vậy bèn nói: "Nếu đã như vậy thì ta đại biểu cho Khấu Trọng đáp ứng Hầu huynh, sẽ tận lực trợ giúp huynh đoạt nửa bản Ấn quyền đó."

Hầu Hi Bạch thoáng lộ vẻ hân hoan, than: "Hiện tại ưu thế duy nhất của ta là Dương Hư Ngạn vẫn chưa biết ta đang ngấm ngầm theo dõi, nhưng một khi bị lộ hình tích, thì ta sẽ gặp nhiều khó khăn."

Từ Tử Lăng chấn động trong lòng, nói: "Giả như Hầu huynh có thể biến thành Cung Thần Xuân, không phải có thể sẽ ẩn giấu được tung tích sao?"

Nhãn tình Hầu Hi Bạch lập tức rực sáng, thâm suy nghĩ trước sau cẩn thận về đề nghị của Từ Tử Lăng rồi gật đầu: "Ta quả thật có thể đóng giả Cung Thần Xuân y như thật, chỉ sợ khi ta thay làm Cung Thần Xuân thì Tử Lăng sẽ bằng vào thân phận nào hoạt động ở Trường An? Khi đó huynh cũng sẽ giống như ta phải trốn chui trốn nhủi mà thôi."

Từ Tử Lăng hứng khởi cười đáp: "Ta sẽ trở lại thành người đã đánh chết tên vô dụng Thiên Quân Tịch Ứng, chính là Bá Dao Nhạc Sơn. Như vậy không phải lưỡng toàn kỳ mỹ ư."

Quyết định này tuy đột ngột nhưng thật ra Từ Tử Lăng cũng đã tính hết mọi yếu tố, trên hết vẫn là để qua cửa ải của Tần vương Lý Thế Dân. Nếu Hầu Hi Bạch giả thành Cung Thần Xuân thì tự nhiên "khí chất" cũng khác với Cung Thần Xuân do Từ Tử Lăng giả dạng, như vậy thì Lý Thế Dân mới không thể khám phá ra Từ Tử Lăng cũng là Cung Thần Xuân được. Còn đối với những người như bọn Bốc Đình, chỉ cần Hầu Hi Bạch biết rõ rất cả mọi chi tiết về bọn họ, hơn nữa thời gian quen biết giữa hai bên cũng chưa lâu, với tài trí của Hầu Hi Bạch, hữu tâm ứng phó vô tâm sẽ không có vấn đề gì nữa.

Hầu Hi Bạch ngăn người trùng trùng nhìn gã, hồi lâu sau mới lắc đầu than: "Nguyên lai huynh chính là Nhạc Sơn, hèn gì Nhạc Sơn lại lợi hại như vậy. Ai nấy cứ nghĩ là do Hoán Nhật đại pháp lợi hại, nào ngờ nguyên nhân chân chính lại là 'Hoán Nhân' đại pháp của Từ Tử Lăng. Hà! Chuyện này nói ra cũng không ai tin."

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: "Hầu huynh hãy lưu tâm lắng nghe, ta sẽ kể từ lúc ta biến thành Cung Thần Xuân đã gặp những ai, nói chuyện gì. Rồi huynh cũng phải học thanh điệu, ngữ khí của ta, để có thể giả làm Cung Thần Xuân một cách hoàn hảo."

oOo

Trong nhà bếp của Thường phủ, Khấu Trọng bận rộn túi bụi, cảm giác như năm đó làm trù sư tại Phi Mã Mục Trường. Chỉ bất quá hiện nay không phải chuẩn bị điểm tâm mà là đang tập trung pha chế giải dược mà Lôi Cửu Chỉ đã nghĩ ra.

Thường Hà chọn trong phủ hai tên hầu thông minh tay chân nhanh lẹ để trợ giúp Khấu Trọng trong những việc lặt vặt, lại còn đặc biệt mời một vị sư phụ chuyên chế tác các loại thuốc đến trợ giúp Khấu Trọng, lại vừa tự mình đích thân đốc thúc, thật là bận rộn đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Khấu Trọng tự biết phận mình, sau khi chỉ cách chế thuốc xong, mọi việc gã đều giao cho sư phụ chế thuốc được mời lại tự làm hết cả, gã thì ra về đứng bên giám sát, chỉ dám ba hoa thật nhỏ vào tai Thường Hà, sợ vị sư phó kia nghe được thì lòi đuôi.

Thường Hà nửa tin nửa ngờ hỏi: "Loại đan dược này có đúng sẽ chữa khỏi bệnh cho nương nương không?"

Khấu Trọng ngẩng đầu cương quyết: "Phục đan xong ta còn châm cứu, bảo đảm nương nương sẽ lại khỏe mạnh và xinh đẹp như xưa."

Đúng lúc đó lão quản gia của Thường phủ đột ngột loạng choạng chạy vào, miệng thở hổn hển khiến cả hai người giật cả mình. Quản gia kêu to: "Hoàng thượng giá lâm! Hoàng thượng giá lâm!"

Vị sư phó chế thuốc cùng hai tên hầu phụ việc hốt hoảng vội quỳ sụp xuống, Khấu Trọng và Thường Hà đưa mắt nhìn nhau.

"Hoàng thượng giá đáo!" Lý Uyên thân vận thường phục cùng Lý Kiến Thành, Trần Thúc Đạt, Vương Lăng cùng một đám ngự vệ ùn ùn kéo vào.

Thường Hà và Khấu Trọng vội quỳ xuống, Thường Hà hô lớn: "Thần Thường Hà bái kiến Hoàng thượng."

Lý Uyên đưa mắt nhìn Khấu Trọng rồi liếc qua vị sư phụ chế thuốc, nói: "Mời Mạc thần y đứng dậy." Chế dược sư phụ bị nhận lầm thành Mạc thần y, kinh hãi vô cùng, không mở miệng nói được lời nào.

Lý Kiến Thành ở sau Lý Uyên hạ giọng nói: "Phụ hoàng! Đây mới chính là Mạc thần y." Lý Uyên hắng giọng, tự thấy thất thố liền đỡ Khấu Trọng, vị thần y không giống thần y mà cũng không phải thần y đứng dậy, đồng thời hạ lệnh: "Chư vị hãy đứng lên! Hãy cứ làm việc như bình thường."

Chế dược sư phụ nghe thấy liền run rẩy đứng dậy, thấy Lý Uyên chăm chú nhìn liền lập tức tiếp tục công việc luyện thuốc.

Lý Uyên thân thiết kéo tay áo Khấu Trọng qua một bên rồi hạ giọng hỏi: “Thật ra bệnh của Tiệp dư là gì?”

Khấu Trọng bị mọi người chú ý, khẽ hắng giọng rồi uốn ngực lên ra vẻ một vị thần y thực thụ, đáp: “Nương nương mắc phải một chứng bệnh kỳ lạ hiếm thấy, có thể miễn cưỡng gọi là hư hàn âm nhiệt. Bệnh này thật khó gặp!”

“Xin hỏi Mạc tiên sinh, thế nào gọi là hư hàn âm nhiệt? Trong các đại y thư hình như chưa có tên căn bệnh này. Mong được tiên sinh chỉ giáo.”

Người vừa lên tiếng chính là một trong những kẻ đi theo Lý Uyên, niên kỷ khoảng bốn chục, nhìn kỹ thì thấy tướng mạo thanh kỳ, râu dài tiêu sái.

Lý Kiến Thành đưa mắt ra hiệu cho Khấu Trọng rồi nói: “Đây chính là Hoạt Hoa Đà Vi Chính Hưng đại phu, hai người đều nghiên cứu về y đạo, nếu thân cận với nhau được thì tốt.”

Khấu Trọng thầm kêu may mắn vì đã được Lôi Cửu Chỉ giải thích cặn kẽ, nếu không chắc sẽ bị lòi đuôi, sợ nhất là bị lật tẩy mình chỉ thần y giả mạo, lúc đó có muốn chạy cũng khó vô cùng. Gã mỉm cười nói: “Đại danh của tiên sinh như sấm động bên tai, hôm nay được gặp, tiểu nhân vô cùng hân hạnh.”

Vi Chính Hưng đảo mắt nhìn những dược vị chế thuốc, lạnh lùng nói: “Tề giác phiến, thiên hoa phấn, ma hoàng, băng đại oản và các vị thuốc dùng để giải độc nhuận âm. Không biết có quan hệ gì đến bệnh của nương nương?” Khấu Trọng nào dám đối chiều trực tiếp với lão, lại không thể để lộ ra Trương Tiệp dư bị trúng độc Phần Kinh tán của Dương Hư Ngạn, chỉ đành lách nặng tìm nhẹ hỏi: “Có phải lúc nương nương phát bệnh hai má bị đỏ ửng, không thiết ăn uống gì, mạch đập yếu, lưỡi có sắc vàng xám, lúc nào cũng buồn ngủ?”

Vi Chính Hưng khẽ giật mình ngạc nhiên, Lý Uyên long nhan mừng rỡ nói: “Đúng là như vậy, Mạc tiên sinh nói như đích mắt nhìn thấy, khiến người ta phải kinh phục.”

Những lời Khấu Trọng nói kỳ thật đều là những triệu chứng khi trúng Phần Kinh tán, gã không để Vi Chính Hưng có thời gian chất vấn tiếp mà nói ngay: “Đó chính là triệu chứng của hư hàn âm nhiệt, âm dương đảo lộn làm bệnh nặng thêm lên. Hồi Xuân đan có thể trị dứt căn bệnh, tiểu nhân sẽ lại châm cứu quán thông mạch khí, giúp nương nương có thể càng mau khỏe hơn. Xin Hoàng thượng đừng lo.”

Lý Uyên mừng rỡ nói: “Như vậy thì trẫm sẽ không phiền nhiều công việc của tiền sinh nữa. Trẫm hồi cung đợi tin tức tốt lành của tiền sinh.”

Khấu Trọng thâm tạ ơn trời đất, mong muốn duy nhất trước mắt của gã là Hồi Xuân đan của Lôi Cửu Chỉ có công hiệu, có thể chữa lành quái bệnh của Trương Tiếp dư, bằng không thì chính gã mới là người sẽ mắc phải tuyệt chứng.

- o O o -